

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.714 van 13 februari 2018
in de zaak A. 224.254/XIV-37.612**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Zouhaier Chihaoui
 kantoor houdend te 1083 Ganshoren
 Landsroemlaan 40
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 17 januari 2018, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 196.791 van 18 december 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 24 januari 2018 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest vooreerst vast dat verzoekers beweerde vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Pakistan bezwaarlijk een nieuw element kan zijn in de zin van artikel 57/6/2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: de vreemdelingenwet) aangezien kan worden aangenomen dat deze vrees reeds bestond ten tijde van zijn vorige asielaanvraag en hij ze eerder had kunnen opwerpen. Verzoeker brengt geen enkel argument aan tegen deze pertinente vaststelling.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft nagelaten om op deugdelijke wijze het risico op vrijheidsberoving en de omstandigheden van die vrijheidsberoving te onderzoeken, gaat hij voorbij aan de concrete motivering van het bestreden arrest. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers vast dat verzoekers betoog geen afbreuk doet aan het oordeel van de aanvankelijk bestreden beslissing dat “[u]it het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving [...] op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade [kan] worden afgeleid”, dat de voorziene straffen “niet k[unnen] bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing” en dat “[d]e schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan [...] niet van dien aard [zijn] om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt daartoe op wettige wijze dat een loutere verwijzing naar algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft, dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij Pakistan legaal heeft verlaten en dat het loutere feit dat hij aan de Pakistaanse autoriteiten zou worden overhandigd en aan een controle zou worden onderworpen niet kan worden aangenomen als een gegronde vrees voor vervolging. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Pakistan kan worden aangeklaagd, veroordeeld en gedetineerd zodat de verwijzing naar de detentieomstandigheden niet dienstig is. Verzoeker maakt, gelet op wat voorafgaat, met de bewering dat het loutere feit dat hij niet binnen de termijn vermeld in zijn visum is teruggekeerd volstaat om hem te detineren geen schending van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM aannemelijk.

Het enige middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op dertien februari tweeduizend achttien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams